ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ NIAL FENNELLY

της 6ης Απριλίου 2000 *

1. Η παρούσα διαδικασία κινήθηκε από την Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ) επειδή η Ελληνική Δημοκρατία δεν μετέφερε στην εσωτερική της έννομη τάξη δύο διατάξεις της οδηγίας 90/675/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 1990, για τον καθορισμό των αρχών όσον αφορά την οργάνωση των κτηνιατρικών ελέγχων για τα προϊόντα προελεύσεως τρίτων χωρών [1] (στο εξής: οδηγία). Οι διατάξεις αυτές είναι τα άρθρα 3, στοιχείο ii, και 4 της οδηγίας.

2. Το άρθρο 3, στοιχείο ii, της οδηγίας προβλέπει ότι οι τελωνειακές αρχές των κρατών μελών δεν επιτρέπουν την εισαγωγή στην Κοινότητα προϊόντων αν δεν αποδειχθεί ότι έχουν εξοφληθεί τα έξοδα των προβλεπομένων κτηνιατρικών ελέγχων και ότι, ενδεχομένως, συνεστήθη εγγύηση που καλύπτει τα ενδεχόμενα πρόσθετα έξοδα. Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας ορίζει ότι κάθε παρτίδα προϊόντων που προέρχονται από τρίτες χώρες υπόκειται σε έλεγχο των εγγράφων και σε έλεγχο της ταυτότητας προκειμένου να εξακριβωθεί η καταγωγή τους, ο μεταγενέστερος προορισμός τους και ότι οι ενδείξεις που αναγράφονται σε αυτά πληρούν τις επιταγές των σχετικών κανόνων της κοινοτικής και εθνικής νομοθεσίας. Το άρθρο 4, παράγραφοι 2 έως 6, περιέχει πρόσθετους κανόνες σχετικά με την εφαρμογή της παραγράφου 1. Το άρθρο 4, παράγραφος 7, ορίζει ότι όλες οι δαπάνες που δημιουργούνται από την εφαρμογή του παρόντος άρθρου επιβαρύνουν τον αποστολέα, τον παραλήπτη ή τον εντολοδόχο τους χωρίς αποζημίωση του κράτους μέλους. Το άρθρο 32 της οδηγίας προβλέπει ότι οι διατάξεις της οδηγίας πρέπει να έχουν μεταφερθεί στην εσωτερική έννομη τάξη το βραδύτερο μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1991.

3. Δεν αμφισβητείται ότι η Ελληνική Δημοκρατία μετέφερε στην εσωτερική της έννομη τάξη το μεγαλύτερο τμήμα της οδηγίας με το προεδρικό διάταγμα 420/93 [2]. Εντούτοις, το διάταγμα αυτό δεν περιλαμβάνει διάταξη σχετικά με την κάλυψη των εξόδων για ελέγχους, σύμφωνα με τα άρθρα 3, στοιχείο ii, και 4, παράγραφος 7, της οδηγίας. Η Επιτροπή υπογράμμισε την παράλειψη αυτή με επιστολή οχλήσεως που απέστειλε στις 27 Δεκεμβρίου 1996. Με απαντητική επιστολή της 14ης Μαρτίου 1997 οι ελληνικές αρχές τόνισαν ότι έχει καταρτιστεί σχέδιο διατάξεως για την τροποποίηση του ανωτέρω διατάγματος, το οποίο παρέχει στον Υπουργό Γεωργίας τη δυνατότητα να

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

1 — ΕΕ 1990, L 373, σ. 1.

2 — *Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας*, τεύχος Α, 179.

καθορίζει τα τέλη αυτά με απόφασή του. Η Επιτροπή δεν είχε περαιτέρω ενημέρωση ως προς τη θέσπιση της τροποποιητικής αυτής διατάξεως και, κατά συνέπεια, απέστειλε στην Ελληνική Δημοκρατία, στις 13 Μαρτίου 1998, αιτιολογημένη γνώμη με την οποία την καλεί να λάβει τα μέτρα που απαιτούνται προκειμένου να συμμορφωθεί με τα άρθρα 3, στοιχείο ii, και 4 της οδηγίας εντός προθεσμίας δύο μηνών. Η Ελληνική Δημοκρατία δεν απάντησε στην αιτιολογημένη αυτή γνώμη.

4. Η Επιτροπή άσκησε προσφυγή στις 18 Δεκεμβρίου 1998 ζητώντας από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας τα απαραίτητα μέτρα, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, ώστε να εξασφαλιστεί η κάλυψη των εξόδων των κτηνιατρικών και διοικητικών ελέγχων από τον αποστολέα, τον παραλήπτη ή τον εντολοδόχο τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και την οδηγία.

5. Η Ελληνική Δημοκρατία υποστήριξε ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε μη άρτια τη διάταξη αυτή από νομοτεχνικής απόψεως [3]. Κατά την Ελληνική Δημοκρατία το Υπουργείο Γεωργίας καταρτίζει άλλο σχέδιο διατάξεως, στο πλαίσιο της διαδικασίας μεταφοράς στην εσωτερική νομοθεσία της οδηγίας 96/43/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1996, για την τροποποίηση και κωδικοποίηση της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ για τη χρηματοδότηση των υγειονομικών επιθεωρήσεων και των ζώντων ζώων και ορισμένων ζωικών προϊόντων και για τροποποίηση των οδηγιών 90/675/ΕΟΚ και 91/496/ΕΟΚ [4]. Το καταρτιζόμενο σχέδιο θα υποβληθεί συντόμως στο Συμβούλιο Επικρατείας για έλεγχο, πριν από την υιοθέτησή του.

6. Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι οι ελληνικές αρχές δεν συμμορφώθηκαν με την υποχρέωση που προκύπτει από τα άρθρα 3, στοιχείο ii, και 4 της οδηγίας να επιβαρύνουν με τα έξοδα κτηνιατρικών και διοικητικών ελέγχων τον αποστολέα, τον παραλήπτη ή τον εντολοδόχο τους. Εξάλλου, δυσχέρειες σχετικές με την εκπλήρωση κοινοτικών υποχρεώσεων που αντιμετωπίζει κράτος μέλος και οφείλονται στην εσωτερική έννομη τάξη του δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τη μη τήρηση των υποχρεώσεων αυτών μετά την παρέλευση της προθεσμίας που έχει ταχθεί σχετικώς [5].

3 – Πρακτικό 273/17.6.1997.

4 – ΕΕ 1996, L 162, σ. 1.

5 – Βλ., π.χ., αποφάσεις της 6ης Ιουλίου 1995, υπόθεση C-259/94, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1995, σ. I-1947, σκέψη 5, και της 15ης Οκτωβρίου 1998, υπόθεση C-326/97, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1998, σ. I-6107, σκέψη 7.

Πρόταση

7. Συνεπώς, προτείνω στο Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας, εντός της ταχθείσας περιόδου, τα απαραίτητα μέτρα ώστε να εξασφαλισθεί η κάλυψη των εξόδων των κτηνιατρικών και διοικητικών ελέγχων προϊόντων τρίτων χωρών από τον αποστολέα, τον παραλήπτη ή τον εντολοδόχο τους, όπως ορίζεται στα άρθρα 3, στοιχείο ii, και 4 της οδηγίας 90/675/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 1990, για τον καθορισμό των βασικών αρχών σχετικά με την οργάνωση των κτηνιατρικών ελέγχων των προϊόντων προέλευσης τρίτων χωρών που εισάγονται στην Κοινότητα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και από την εν λόγω οδηγία·

2) να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.